

BRASSÓ. Színház-utca 95. sz.
hova a lap szellemi részét illető minden
közlemény intézendő.
Kéziratok vissza nem adatnak.

KIADÓHIVATAL:
ALEXI KÖNYVNYOMDÁJA, BRASSÓBAN
színház utca 95 sz. alatt,
hova az előfizetési pénzek s hirdetések
bérmentesen küldendők.

BRASSÓ

postán küldve:
Egész évre 7 frt., Félévre 3 frt 50 kr
Negyedévre 1 frt. 80 kr.
Külföldre egész évre 20 Frank.

HIRDETÉSEK DÍJA:
4 hasábos garmond-sorért 4 kr. (1-10 sor
helye 40 kr.) Minden egyes hirdetés helyeg
díja 30 kr., nagyobb és többszöri hirdeté-
seknél kedvezmény; nyilt-tér sora 10 kr.
Hirdetések és nyilt-tér előre fizetendő

Politikai, társadalmi, közgazdászati, közművelődési és szépirodalmi lap.

MEGJELENIK HETENKÉNT HÁROMSZOR: KEDDEN, CSÖTÖRTÖKÖN és SZOMBATON.

Hirdetések felvételnek: Brassóban: A kiadóhivatalban; Budapesten: Lang Lipót és Schwarz; Haasenstein és Vogler (Jaulus), Dukas és Mezei, Goldberger A. Bécsben: Haasenstein és Vogler, (Ottó Maasz), Schalek Henrik Oppelik Alajos, Dukas M.; Frankfurtban: Daube G. L. és Társa; Berlinben: Rudolf Mosse; Bukarestben: Herz I. és Vazina R. hirdetési irodájában

73. szám.

BRASSÓ, Szombat, június 27-én.

I-ső évfolyam 1885.

Előfizetési felhívás

„BRASSÓ“

ozimű

politikai, társadalmi, közgazdászati, közművelődési és szépirodalmi lapra.

Lapunk július elsejével a második félévbe lép-
vén, ezennel új előfizetést hirdetünk. Eddigi t. elő-
fizetőinket kérjük tisztelettel, szíveskedjenek előfizeté-
seiket mielőbb megújítani, minthogy lapot csak úgy
küldhetünk, ha az előfizetési díjak rendesen bekül-
detnek.

A hazafias cél iránti tekintetből kérjük lapunk
szíves terjesztését.

Előfizetési ár:

jul.—decz. (fél évre) 3 frt 50 kr,

jul.—szept. (negyedévre) 1 frt 80 kr.

Külföldre félévre 10 frank.

Az előfizetések legzélszerűbben postautalvány-
nyal küldendők a »Brassó« kiadó-hivatalába (Alexi
könyvnyomdája, színház-utca 95. sz. a.)

Kívánatra bárkinek mutatóvány-számmal kész-
ségesen szolgálunk.

Mint eddig, úgy ezentul sem fogunk kimélni
semmi anyagi áldozatot, csak kérjük a t. közönség b.
tömeges előfizetését, mit remél

a »BRASSÓ« kiadóhivatala.

Új korszak.

Brassó, 1885. június 26.

Brassó városa új korszak előtt áll. Min-
den arra mutat, hogy ki fog vetközni elma-
radott voltából. Újítani fog közéletén egy jó-
tékony kéz, és mindazok, kik vaskalapos avult
nézeteikhez nem ragaszkodnak továbbra is,
hanem megértve az idők és jelek intő szóza-
tát, a haladásnak, fajok becsületes érde-
keinek harcizosai akarnak majdan lenni: emez
újításokban előnyös osztályrészt kaphatnak.

Ha nem: eljárand fölöttük az idő, s ké-
sőbb keservesen meg fogják bánni úgy azt,
hogy a magyar állameszme gondolatával nem
tudtak megbarátkozni s a magyar nemzeti
közérzettel esélytelenül ellentétbe helyezked-
tek, valamint megbánandják, hogy a kölcsö-
nös egymás megértésének útjába annyi aka-
dályt gördítettek.

Új korszak előtt állunk.

Bizonyosan annak jele az, hogy a félhi-
vatalos lapok megerősíték a Brassóban felállí-
tandó felsőbb kereskedelmi iskola és
a főreáliskolára vonatkozó hírlapi közle-
ményeket.

Az ifjúság tehát, mely Brassóban kultí-
válta a négy alsóbb reáliskolai évet, nem le-
end kénytelen sem idegen várost keresni költ-
séges tanulás folytatására; s az ifjúság, mely
a kereskedelmi szaktanulásra szánja el magát,
ittthon teljes, biztos és bevégezett ismereteket
szerezhet.

A felsőbb kereskedelmi iskolák tanszer-
vezete a legáldásosabb aplikációban fog ré-
szesülni. Mert a keleti kereskedelem egyik leg-
főbb emporiumává Brassót már fekvése kijelölte
s még a transito-kereskedés és áruforgalom
legrövidebb életutja gyanánt is városunk je-
lentkezik. S ha ezzel kapcsolatban, a törekvő
ifjú ember itt kellő szakkiképzést nyert, ha,
— a minek megvan lehetősége, a tanszervezet
szabályaiban: eltanulja a keleti nyelvek leg-
főbbikét, minden meglesz arra, hogy a Bras-
sóban életre hívandó kereskedelmi akadémia
ugy tanügyileg, mint kereskedelmileg és tár-
sadalmilag megteremje áldásos gyümölcseit.

Ez a kereskedelmi iskola — mely pedig
minden valószínűség szerint akadémiai jelleg-
gel fog felruháztatni — kapcsolatban a felső-
reálkollegiummal: a szó tökéletes értelmében
új korszakot jelent a szászok Mekkájának éle-
tében. Korszakot, mely erkölcsi ható eszkö-
zeivel kényszerítendi testvéreinket számot vetni
a magyar tanügyi állapotok és viszonyok fej-
lett színvonalon való állásával s tanügyünk
magas lendületét önhasznukra, ha tetszik, ki-
zskálmányolni. Korszakot jelent ez, mely a két
iskolához aquivázolandó tanerők és az azokat
meglepő ifjúság szelleme által felfrissítendi
Brassó város és ez által lassankint Brassó vár-
megye petyhüdt szociális viszonyait is, mely-
ennek folytán az évek lassu és kitartó mun-
kásságával tisztességet és respektust szerzend
az aláhanyatlott nemzeti közérzületnek is!

A kiket illet, vessenek számot a fejlemé-
nyekkel. Rossz gazda az, ki a hajnalt szom-
szédjától kérdi.

De legrosszabb politika a pásztorgye-
rek és a farkas politikája.

A gyerek őrizvén juhait, „jön a farkas!“
kiáltással egypárszor kizavarta falubelieit mun-
kájuk mellől. Farkas sehol se volt. Egyszer
aztán igazán jött a farkas. A gyerek kiabált;
de nem hittek neki. Aztán a farkas megette
a gyereket is, a juhokat is.

Allan Berti.

Az angol kabinetválság két hétig tartó »Sok
hű-hó semmiért« után meg van oldva. A liberalisok
és a konzervatívek pactáltak, a mint hirlik, Victoria
királyné személyes intervencziója következtében. Sa-
lisbury elvállalta a miniszterelnökséget s a királyné
Windsorban fogadta. Azt az eseményt, hogy a Sa-
lisbury-kabinet tényleg átvette a kormányt, a felső-
házban Granville lord, az alsóban Gladstone jelentet-
ték be.

Orosz hadi-készületek hírére sürgönyzik a »Pesti
Hírlap«-nak Krakkóból. Május elején — így szól a
távirat — Gurgó kormányzó százezer darab orosz és
lengyel nyelvű hadikiáltványt készíttetett, s várja a
rendeletet Pétervárról. A fegyver- és lőszergyártás
nagyban folyik. A készleteket nem az ázsiai harc-
térre szállítják, hanem a fekete tenger felé. A parti
ütegeket Keres, Benikole, Jonapa és Nikolejeff vásók-
ban, nemkülönben Dnyeper és Dnyeszter torkolatainál
nagyban erősítik.

Egy új iparkérdés.

Az első voltunk, a kik a német iparnak és tö-
kének Magyarországra vonásának eszméjét nyilvános-
ság elé hoztuk. Az első voltunk, a kik tekintélyes
németországi lapok erre vonatkozó szép cikkeiket re-
produkáltuk s ebben követ most minket legirányadóbb
lapunk, a »Nemzet.«

Arról van szó, hogy állítsuk lábra az ipart Ma-
gyarországon. A mezőgazdaság nem nyújt többé ele-
gendő kenyeret. Néhány elemi csapás teljesen tönkre
tehet a nemzetet, ha nincs más keresetforrás. Vi-
dékeken, hol csak földmívelésből élnek, mindég bor-
zasztó nyomor fenyegeti a lakosságot. Csak egy égi-
báboru, egy kis jég s emberek ezrei kenyér nélkül
állanak.

Csak egy mentség van erre, az ipar és kereske-
delem megteremtése.

Magyarország ma még nagyrészt agrár állam,
pedig iparállammá kell lennie. Ezt követeli saját lét-
érdeke.

Kormányának s nemzetnek minden lehető eszköz-
zel kell ehhez hozzájárulni, ha szíven fekszik az ország
jóléte. A magyar ipar életképes, fényes bizonyossága az
országos kiállítás. A külföld bámulja a fényes ered-
ményt, csodálja a nagyszerű haladást s konstatalja a
kiállítás nagyszerű voltát.

Büszkék lehetünk ez elismerésre, de nem elbi-
zakodottak. Még korántsem történt nálunk elég. Csak
a kezdet nehézségein estünk tul. Maga a szorosan
és szigoruan vett magyar elem az ipar terén még na-
gyon gyengén áll.

A »BRASSÓ« TÁRCZÁJA.

Országos kiállítás -- Pürkereczen.

(Folytatás.)

— Nem találtam, mert nem is kerestem; én
most csakis egyedül nagysádat keresem! — fele-
lék a remekül himzett pongyolában ékeskedő szép
asszonynak, a ki, nem tudom, bátorságot vagy félnk-
séget észlelt-e rajtam, de hogy rögtön kitalált, mint
valódi lángész, az bizonyos; mert minden bevezetés
nélkül azt kérdé, hogy:

— Hát valami baj van?

— Bizony, van egy kicsi! . . . — rukkoltam
ki én is.

— Hát mi az, lelkem komámuram? — kérdé
tovább szokott jóságával és komoly ábrázattal. — Hát
maga Béla, nem késik el az óráról? — fordult kereszt-
fiamhoz, ki azonnal ajánlotta is magát. — Maga pedig
Szidiczi, maga ne arczátlankodjék ott a bácsin, mert
hivom a Juczit, érti?

— Ju-czu, lö-lö, szi-czi ma-ma. — Ez volt az
értelmes válasz, és körülöttem csend lőn, mint a gyón-
tatószekek körül szokott lenni, mikor a hívők gyónnak.

— Na, szóljon édes Lőrincz; tán csak nincs va-
lami betegség otthon?

— Istennek hála, az éppen nincsen . . .

— Hát miért mondja azt, hogy »éppen«? csuf
ember, más örvend, s neki tán még nem is tetszik!

Szent Medárdus! — ijedtem össze magamban —
ez az asszony egy valószínűs bo . . . bo . . . borostyán-
koszorus Cherub, a ki olvas a vesékből. . . . Mert
— o mea culpa! — ha úgy mostanában egy olyan ár-
tatlan kis mellkatharus, tyukszem-fisztula, vagy bár
egy kis libabőr-pattanás vagy tyukheverés-féle egy pár
heti szállást keresne az én szállásomon . . . hogy
kiutasítaná-e vagy mi? azt magam sem tudom; de
hogy akkor tán nem gyónnék most itt a komámasz-
szonynak, ez nagyon valószínű. — Uram, bocsásd meg
bűnömet! ha tovább habozom, még rajtakap ez az
asszony. Főlemeltem hát szemeimet és mondek:

— Tréfál, nagysám; pedig énnekem egy igen
komoly kérésem lenne.

— No hát csak kérje meg ő nagyságát, és ha
szerenésze van jó »launéban« találni ő nagyságát,
akkor talán . . . remélhet is valamit.

— Tudtam én, hogy csak tréfára veszi a dolgot;
pedig most ez egyszer kár ám, mert lássa, igazán nagy
baj van.

— Hát mondja már hamar, mi az a nagy baj?
kártyán vesztett? párbajra hívták? vagy váltót zsiri-
rozott valakiért? — rontott nekem malicziózus ko-
molysággal.

— Egyik sem ezek közül! — felelém oly komoly

hangon, hogy erre a hamis asszony szájszögletei csak-
ugyan valamennyire kiegyenesedtek.

— No hát mi a baj? — kérdé, merően rám
szögezve nagy fekete parancsoló szeméit.

Az egész dolog ugyan már pár nap óta jól meg
volt stilizálva a fejemben, de mi türes — ennek a két
fekete kárbunkulusnak az éles lángja ahogy rám csa-
pott, úgy érzém, mintha egy perczig káprázott volna
tőle az eszem. . . . Erőt vettem magamon és a lehető
legandalgóbb hangon rágyújtottam az én nagy ba-
jomra:

— Látja kedves Zsuzsa, maga egy olyan kedves,
okos és jólelkű asszony, hogy . . .

— Lőrincz, magának tán elment a szép esze!
Talán csak nem kezd nekem most udvarolni?

— Ma-ma, Szi-czi, lö-lö, bo-bocz! . . . — vágott
belé az ily hosszas mellőztetéshez nem szokott durr-
czukdacs, és lesurranva az anyja öléből, kemény po-
ziczióba csapta magát előttem, mindkét markocskáját
szaporán csukdosgatva és nyitogatva. — Lö-lö szi-czi
bo-bocz. . . .

— No csak szedje elő hát azt a bombont sza-
porán, mert a leányom az udvarlásnak rögtöni bizo-
nyítékát kívánja.

Biz én ezuttal nem gondoltam a gyermekre s
nem láttam el magamat szokás szerint czukorkákkal;
a miből aztán lett egy egész kis palota-forradalom,

Németek, bevándorlott német eredetű magyarok azok, kik azzá tették már is iparukat, a mi. Ővék az érdem. Gyárakat állítottak, kiaknázzák ama óriási nyerstermékeket, melyekkel a természet ez országot megáldá, és prosperálnak, versenyeznek a külfölddel. Magyarországon egyre szaporodnak a gyárak, emelkedik az ipar. De Erdélyben stagnál. Pedig ha valahol van jövője, úgy itt van. A mit csak kívánni lehet, nyerstermék, vízerő s olcsó munkaerő, az mind bőven van. De hiányzik épen a legfőbb faktor — a szakértelem és pénz.

E kettő kell ide s Erdély ismét a régi aranybánya leendő.

Erre vonatkozik a kormány azon üdvös intézkedése is, hogy tanulmányoztatja a külföldi viszonyokat s német szakértelmet, német tőkét akar Erdélybe telepíteni.

Ne menjünk messze, maradjunk Brassó megyénél. Fa-, postó- s bőripar első sorban várnak lendületre. Legfejletlenebb, de legtöbbet ígérő ezek között a faipar. Nyers-anyag quantum satis.

Állíttatnának fel megyénkben gyárak, növekednék a lakosság, emelkednék ipar s kereskedelem, élénkülne az élet, javulna az anyagi helyzet. Mennyi kenyér nélküli iparos van Brassónak!... Csak állíttatnék fel itt egy cipőgyár, foglalkoztatna ez csak száz iparost, mennyire megváltoznék a csizmadia s cipészek helyzete!

Ez csak, példa, — így van az a többi ipárgal is. — Brassónak van elég közlekedési eszköze, könnyű volna teljesen meghódítani Romániát s az egész keletet.

De van a német ipar betelepítésének még egy más, igen fontos előnye, a miért első sorban itt kellene azt meghonosítani. Nagy nemzetiségi fontosságot tulajdonítunk ennek. A német, — nem szász, — elem igen jó magyar érzelmű; ott a Bánát, ott más vidékek németei. Ezek nagy befolyást gyakorolhatnak a szászok magatartásának megváltoztatásában s nagy Németország informálásában. Nem oly színben fognák ezek feltüntetni Magyarországot, mint az erdélyi szászok, — ez pedig nagy hasznunk leendő.

Hisz csak az kellene, hogy győződjenek meg Németországban a jajveszékelés alaptalan voltáról s tagadják meg támogatásukat. Akkor volna remény még arra is, hogy a szászok — megtartva nemzeti jellegüket — jó hazafiakká váljanak.

Erre pedig semmi sem bírna oly nagy befolyással, mint épen a betelepítendő németek.

Nem az Alföldre kell német ipart teremteni, nem is a székelyföldre, mint egyik laplársunk javasolja, hanem épen ide a Szászföldre.

Ne akarjuk mi őket megmagyarosítani, hanem legyenek ők tanítói, mesterei az évszázadok óta itt lakó szászoknak s védelmezői anyaországuk előtt a magyar nemzetnek.

De eltekintve ettől is, oda kell ipart teremteni, a hol annak jövője van. Már pedig Brassó megyében s általában Erdély nagyobb részében minden ipárnak nagyobb a jövője, mint az Alföldön.

Lesz alkalmunk e tárgyra még visszatérni, csak óhajtjuk, hogy a kormány ezen törekvései ne legyenek sikertelenek.

Románlapszemle.

Krach-ulu va fi enormi! Hát e mi? Ugy-e ezt kérdezed t. olvasó! Semmi egyéb mint az, hogy a „Gazetă“-nak fáj a mi fejünk. Megsokalta a százezer forintot, amelyet az Erdélyrészi m. közmívelődési egyesület számára eddig összehordottunk, különösen megsokalta azt, hogy Kolozsvár képviselő testülete egyesületünk számára ötezer forintot adott és e miatt a magyar és zsidóféle lapokról leverve emlékezik meg s végül azt a felfedezést tette, hogy nagyszerű lesz majd a bukás! Krach-ulu va fi enormi! Hát mi csak arra kérjük a Gazetát, hogy mérgeleddjék továbbra is, sőtögesse sületlen élezeit: mert ezzel nekünk igen hasznos szolgálatot fog tenni, ép úgy mint tett a brassómezei közgyűlés is. Azt pedig, hogy Krach-ulu lesz-e a mi egyesületünk, bizza mi reánk. Nézzon egy kissé tovább az orrahegyénél, nézze meg az erdélyrészi kolozsvári muzeumot, a magyar akademiát, az országos muzeumot, jusson eszébe, hogy mindezen intézményeket, hogy másokat ne is emlitsünk, a magyar nemzet hazafias lelkesedése hozta létre s azután csak legyen türelemmel. Ne fájjon neki a mi fejünk.

Épen azért jó és hazafias intézmény az az Erdélyrészi közmívelődési egyesület, mert a „Gazetă“-nak sok rossz órát csinált és fog még csinálni. Olvasd el édes magyarom minden nap a „Gazetă“ s én megvagyok győződve, hogy utolsó megtakarított forintodat az Erdélyrészi közmívelődési egyesület oltárára fogod adozni, mert bizony mondom, hogy nem érzed magadat magyar szülőföldeden, mikor a „Gazetă“ olvasod. Azt hiszed, hogy ma-holnap vége ennek az ezer éves szép Magyarországnak, melyet a mohi, a mohácsi vérmézök sem birtak elnyerni. Na, most elfogja nyerni a nemzetiségek szövetsége — federatiunea. Lesz ungaria területéből szlovaco-croato saxo-serbo-románe-ungaru federatiunea s ezzel isten veled a térképről, az élők sorából te szép Magyarország! Lám tul a Lajthán már sarokba szorították a nemzetiségek a dualizmus egyik megalkotóját, a németet! Hasztalan tehát minden erőfeszítésünk megtartatni az ezer éves Magyarországot, mert itt is úgy lesz, mint oda át, mi-helyt itt is nem fog élni az az ezer éves magyar nemzet. A „Gaz.“ szerint a magyarosító egyesület nem lesznek képesek a népek fejlődésének hatalmas áramlatát feltartóztatni s az egyenlőség eszméje Ungáriába is diadalmat fog ülni. A „Nemzet“ jobban tenné, a helyett, hogy az osztrák-németeket sajnálja, a hazai nemzetiségekről gondoskodnék, a kik már alig bírnak lélekezni — látjuk: s a kikre egykor nagyobb szükségük lehet a magyaroknak mint a németeknek!

Nagyon okos beszéd a „Gazetă“-tól, de hogyan fér ez össze azzal, a mit ide 126. számának vezércikkében penderített t. i. a szászok és románok összetartásáról a magyarok ellen vagy akár a magyar kormány ellen is. N.-Szeben, Besztercze-Naszód és Brassó megyék közgyűlése a tres faciunt collegium elvénél fogva az Erdélyrészi mr. köz. egyesület ellen szavaztak s elég volt a „Gazetă“-nak, hogy azonnal a szász-román közös actusról vezércikkkezze, de 48 óra múlva már hivatkozzék, hogy még szükségünk lehet a most alig (?) lélegző nemzetiségekre. Ők szavazzák le a megye gyűlésen a magyar egyesületeket és még is ők vannak úgy összerongálva, hogy már alig lélegzenek. Aztán legyen az ember okos! Persze, hogy van eszünk és fel fogjuk, hogy a szászokkal való csókolódásból

szó sincs. Okos emberek azok a szász pártvezérek! Kiki magának! Nagyon csalódik a „Gaz.“, ha azt hiszi, hogy Lengeru beszéde gyújtó hatással lett volna a szász tagokra. Igen is, a hol érdekükről volt frásis; de ott a hol a román harapófogóval akarja kihuzatni a nyelvét, melyre tisztességes ember ma már nem vállalkozik, ott a szász is mosolyog; mert jól tudja, hogy lári-fári. Sohe se törje fejét a „Gazetă“ azon, hogy a szászokkal kezdet fogva, vagy csak parallel működjék a románság. Ezen már túlvannak. A szász, ha mint ellenzék is, elismerte az unio alaptörvényt, képviselőket választ s így tényleg résztvesz a törvényhozásban, a románok passivisták már t. i. azok egyrésze, a kik az intelligens elemhez számítják magukat s így összedugott kézzel nézik mig lefoly a patak. Itt tehát szövetségről szó sem lehet. Igen, de a megyegyűléseken! Három megyében vannak többségben s azokban most a magyar közmívelődés ellen rántottak fakardott, de hát ezért még nem fordult fel a világ. Czenkalji.

A brassói piacz drágasága.

Még mintegy évtizeddel ezelőtt, Brassó arról is volt nevezetes, hogy piacza olcsó lévén, a megélhetés itt sokkal könnyebb volt, mint bármely övéhez hasonló számú lakossággal bíró magyarországi vidéki városban.

Azóta, közelfekvő okokból, a brassói ipar és kereskedelem részint pangásnak, részint hanyatlásnak indulván, e mellett az idegenek, nevezetesen a szomszédos romániaibeliek tömeges látogatása, és nyáron át itt tartózkodása is majdnem teljesen megszűnt.

A kereskedőktől, kik közül majd minden évben néhány csőd alá jut, merőben eltekintve, van Brassón számos oly iparos, kik évek előtt egyenkint 30—40, sőt több munkást is foglalkoztattak, a kik azonban jelenleg alig képesek kettőt, hármat tartani.

De e mellett azon ritka tünelemek vagyunk tanui, hogy a mily mérben az idegenek és a munkások áradata, a jelzett és még más egyéb körülmények által is ellenkező irányba tereltetik; ép oly mérvben, a helybeli piaczon a hus és az élelmi czikkek árai, nem hogy az ipar és közlekedés apadásához képest alászállottak — vagy az épen nem kedvezőtlen tájviszonyoknak megfelelő áramlatot követtek volna: évről évre feleletes módon emelkedtek, annyira, hogy ma Brassó drágaság tekintetében a versenyt bármely világvárossal tisztességesen kiállhatja.

Tessék végig nézni a szállodák, az első- és másodrendű vendéglők étlapjait, és ezek árait a kiszolgált adagok mennyisége és minőségével összehasonlítani. Tessék meghallgatni a takarékos és helyesen számító háziasszonyt; a refraine mindenütt az lesz, hogy „már itt meg sem élhet az ember!“

Ha tudakolja az ember az okát, a felelet egyaránt — mintha csak összebeszéltek volna, úgy szól, hogy van vásárbiztosunk, ki ugyan jó polgár, de nagyon gyenge muzsik, s ki annyira sem avatott a piacz titkaiban, mint a polgármester ur szakácsnéja — feltéve, hogy polgármester urék tartanak szakácsnét — és a piacz számtalan fontos a lakosság életébe mélyen vágó agendáit ezen egyetlen-egy Atlász hordozza keskeny vállain, ki a múlt évi választások előtt még nem is álmodta, hogy lesz még belőle kofa-generális is.

Beszélik továbbá, hogy a piaczi ár viszonyok még azon okból is vannak oly anarchiának kitéve, mert egy csomó dufochton árusnó, egy más csomó vidéki szász praedikátornő és pópánő teljes souverénitással rendelkeznek a piaczon, őket ebben ki — s mi sem zavarván; mert az igazság szemének másutt kell örködni; miáltal, mint állítják, nem ritkán előfordul az is, hogy a jámbor asszonyságok mert nem lévén, ki őket utbaigazítaná, különösen akkor, ha nőcselédnek eszközlik a vásárlást, drága pénzen élvezhetlen czikkeket is — meglehet „tévedésből“ — eladnak, mert ha esetleg egyszer-másszor visszaviszik, semmi módon sem képesek ráismerni; mi nagyon természetes; hiszen nem viselik ezen czikkek a czég czimnyomatját.

Ilyenkor aztán a méltán felingerült gazdasszony csakugyan ily szavakra fakadhat:

„Hogy ütne bele — dr. Weisz ur kalamárisa!“

Végre arról is panaszkodhatnak, hogy említett nemzetes, tekintetes és tiszteletes asszonyságok, saját erszényeik érdekét helyesen felfogva, a környékről élelmi czikkeket beszállító termelőket a piaczon be sem várva, hajnal hasadtával azok elibe tömegesen jó megszire kimennek és ott kün, a vámon kívül, mindent felvásárolnak; ez által a konkurrencziát szépen kijátszván, ők maradnak egyedül a helyzet urai.

Ily önkény, ily visszaélés rendezett viszonyoknak örvendő városban (Ha a mi viszonyaink oly rendezettek volnának! Szerk.) elő nem fordulhat, hol reggeli nyolcz óráig a szekerekről vásárlás csak a konzumáló

mely a túlhangosan követelő örökösnek az összes cselekedés által végrehajtott tragikus letartóztatásával és a hátulsó nyári konyhába való internálásával végződött, de nekem is a perlmutteres sétatombba és a czvikkerembe került, a miket — mint a lázadás akaratlan szerzője — engesztelő túsul át kelle bocsájtanom a jogaiban oly mélyen sértett örökösnek.

— No látja, maga csak bajt tud csinálni! — fordult nekem a kipirult mama dévajon; — ha el nem rontja ezt a gyermeket, még maig sem tudná tán, hogy mi az a „boboc“.

— De mikor úgy szeretem azt a kis szöcskét, a ki magamat is úgy emlékeztet szebb koromra!...

— Menjen haszontalan, hiszen egy esztendővel még ifjabb a férjemnél.

— Igen, de az én Ágnesem, meg nagysád...

— Fogja be a száját, mert most rögtön itt hagyom a faképnél!

— Csak azt ne, az istenért, hiszen még nagy beszédem van. Tehát igen, ott hagytam el, hogy mi magácskát mindnyájan úgy szeretjük, a feleségem s mind a két leányom, mind oly nagy bizalommal vannak hozzá és úgy hallgatnak a szavára, hogy megvagyok győződve, bizonyosnak tartom, ha az én nagy kérésemet teljesítené, döntő foganatja lenne szavának, és én egy igen kritikus helyzettől szabadulnék.

— Ej no, hátilyes valami a dolog, édes Lőrincz!

Megbocsásson, ha sejtethetem, egy pillanatig sem mókáztam volna. Én lelkem komámuram, a legtisztább jószívvel, a mi az én csekély erőmtől kitelik; csak parancsoljon vélem, bármi legyen is, egész nyiltan! bízhat bennem; oh, az én nálam örökre el van temetve. Szóljon, szóljon! Kérők jelentkeztek, úgy-e bár a kedves leánykáknál?

A komám asszony jószágos szavai egészen felüditettek és felbátorítottak, körülbelül olyanformán, mint a gőzfürdőben a pompás lágymeleg zuhany, mely alól könnyebb azután az átmenet akár a gőzbe, akár a hideg zuhany árjaiba.

— Kérők? ... kérők? Kedves Zsuzsa, azok, fájdalom, nem jelentkeztek; de itt van az országos kiállítás Budapesten, és ennek az egetverő csillogó, ragyogó fénye ajtón ablakon csak úgy özönlik be a házba, mintha csak ő lenne a levegő, a napfény. meg a holdvilág, meg minden! Ez a sok mihaszna ujság már egyebet nem is tud írni, csak kiállítást. A vezércikk: kiállítás; napi hírek: kiállítás; tárcza: kiállítás; valamennyi hirdetés: mind kiállítás! — De képzelje, még a szolgálonk is vásárfiába mit kap a szomszéd boltostól, a hol apróságot szokott vásárolni: egy aczél broche-tűt, s rajta egy hórihorgas palota-karmolat: „Országos kiállítás“,

(Folytatása következik.)

közönségnek van megengedve és csak ezután következik a kofa; legyen ez bármiféle officiózusnak is a hitves párja.

Ezek, igen tisztelt szerkesztő ur, nem nagyon kedélyes állapotok, és nem kétkem, hogy a „Brassó” ezek szellőztetése által a városi közönség nagy részének már gyakrabban kiérdemelt halálját csak fokozhatja.

S ámbár naponta tapasztaljuk, hogy ezen város ügyeinek böles intézői egymás között úgy vannak, mint a szerelmesek, kik egymásban merő szeretetreméltóságot és kecsket lelnek és a kölcsönös vonzalom miatt egymás hibáit és gyarlóságait figyelmeztetés esetén sem észlelik, s ha igen, szívesen hunynak szemet; s így ezen felszólamlás sem kecsgetet a jogosan óhajtott eredménnyel: mindezek dacára nem kell fedelnünk, hogy a vizesepp is folytonos csepegésével képes sziklát kimosni.

„Wer zulezt lacht, lacht am besten.“

Z.

Kultüreget.

A brassómezei főkeget választmánya f. hó 26-án tartotta általunk már jelzett gyűlését. Daczára a szakadó zápornak, a tagok igen szép számban jelentek meg.

A gyűlés több nevezetes határozatot hozott. Ugyanis jegyzőkönyvileg elismerést és bizalmat szavazott Brassómezei főispánja, gróf Bethlen András Ö méltóságának a kultüreget iránt eddig tanusított magatartásáért; megtenni határozta az első lépést egy Tatrangban felállítandó szövőiskola létesítése iránt. De ugyanekkor a Brassóban felállítandó kisedővödák ügyét is tárgyalta, úgy hogy alapos reményünk van arra, miszerint már a jövő iskolaévben két, esetleg három magyar óvodája lesz Brassónak.

Ime, a működés kezdete!

A brassómezei főkeget tagjai.

(Folytatás.)

Madarassy József nyug. honvéd százados, Szabó Lajos kereskedő, Szentiványi Soma kereskedő, Szele István szijgyártó. Simay Gerő kereskedő, Dr. Vajna Gábor ügyvédjelölt. Verzár Sándor kereskedő és Werzár István kereskedő Brassóból.

Hétfaluból: Ács János tanító, Bede Dániel tanító, Borecs Mihály ev. lelkész, Borecsai Michaelis Lipót tanító, Brandschott Frigyes jegyző, Deák Sándor s. lelkész, Dánér Abel tanító, Domokos István jegyző, Dávid Mihály tanító, Fejér Gyula ev. lelkész, Pürke-recz, Gödri János ügyvéd, Henter Gábor szolgabíró, Hudák Lajos erdész, Hersényi Kálmán járásbíró, Haasz S. kereskedő, Jakab János tanító, Jekelius Gusztáv gyógyszerész, Kovács Mihály tanító, Kövér Lázár tanító, Kiss Árpád s. lelkész, Köpe István magánzó, Kupcsay János szobrász, Karácsony Miklós kereskedő, Lukács Károly irnok, Lészay Andor jbir. jegyző, Mátyás Sándor jbir. kiadó, Magyarossy Ferenc jegyző, Masznyik Gyula ev. lelkész, Magyar István molnár (A Tömös), dr. Pataky Albert orvostudor, Ridély Róbert s. szolgabíró, Roskuletz János közs. bíró, Rusz János jegyző, Sának Péter iparos, Stadach Gyula tanító, Szinik Gábor főerdész és Veress Sándor igazgató.

Összes r. tagok létszáma 269.
Folytatjuk.

Vidéki élet.

Bareza-Ujfalu, 1885. június 21.)*

Folyó hó 18-án községünkben borzasztó jégeső volt. D. u. 6 óra felé a forró levegő nyomasztólag hatott emberre és állatra egyaránt; a levegőben nagy zugást lehetett hallani és mindenki már előre félt a történetétől; mert 1880-ban épen ilyen előjátéka volt ama jégesőnek, mely annyi kárt okozott Ujfaluban, és az épületeken most is látszik a nyoma.

D. u. 6 órakor kitört a vihar egész nagyságban.

Borzasztó volt a vihar bömbölését, az emberek jajveszékelését a bezuzott ablakok és a lesodort cse-repek csörömpölését hallani. Az állatok a csordákból elvadulva szaladtak haza és az utcákon nagy rendetlen-ségben futkároztak.

A mezőn az őszi és tavaszi vetéseket, a kertekben a veteményt és gyümölcsfákat semmisítette meg a dió és almanagyságban lehulló jég.

Egy negyed óra alatt tönkre volt téve községünk lakosainak minden reménye.

A kár megbecsülhetetlen és ez annyival sajnosabb, hogy az egész határon jég ellen semmi sem volt biztosítva.

Most a község a legnagyobb nyomornak néz elébe és kénytelenek vagyunk a nagyérdemű közönség emberbaráti szeretetéhez folyamodni, a mely egyedül képes e borzasztó nyomort részben enyhíteni.

Több ujfalusi.

*) Csak f. hó 24-én kaptuk kézhez; tárgyhalmaz miatt csak ma adjuk. Szerk.

A „Kronstädter Zeitung“-hoz.

Nevezett lap 141-ik számának helyi hireiben „Die Reorganisation der Polizeiwachmannschaft“ czim alatt azon hirt közli, hogy a „Brassó” idei 70. számában egy anonymus közlést, miszerint a város főkapitánya javaslatot terjeszt a városi képviselő-testület elé a rendőrség újjászervezése tekintetében.

Ez újdonság írója tárgyilagosan mondja el és dióhéjba szorítja az általam irtakat. Ez hagyján volna, mert hiszen e lapok június 20-án ugyanazt tették, mit a „Kronstädter Zeitung“ tett június 22-én és a „Siebenbürger Deutsches Tagblatt“ talán június 23-án. De a nevezetes ezen újdonsághirben az, hogy a „Brassó” cikkezőjét határtalan cinizmussal folyvást a névtelenséggel vádolja, holott ugyanazon „Kronst. Zeitung” számban vezérczikk jelenik meg a rendőrség reorganizációjáról, ugyancsak „névtelen” tollból. De a szebeni lap is névtelenül cikkez a kérdéses tárgyról.

Részemről nem foghatom fel, miért bosszankodott a „Kronst. Ztg.” illető rovatvezetője a „Brassó” cikkezőjére, reám, a ki most is anonym akarok maradni. De kérdem: miért nem bosszankodik rovatvezető a saját lapjának és a szebeni lapnak anonymusaira? . . .

Biztos azonban és elvitázhatlan, hogy a napi újdonság írója és a vezérczikkező nem egy személy, mert míg utóbbi ugyanazon kutforrás után dolgozva, mely után én, velem egyenlő hangban és irányban irt, addig az újdonság írója — nem tudva, hogy vezérczikk lesz ugyanazon lapszámban — reám bosszankodik, mert névtelenül regisztráltam való és igaz dolgokat. De két passzusból ráismertem az én irigylőmre, ki először azt írja: „Der Anonymus, welcher in dieser Angelegenheit sehr gut informirt ist, und wie er selbst zugibt, in die Archivsakten der Stadthauptmannschaft genaue Einsicht genommen hat“ stb. Ez utóbbi nem való, mert én sehol sem mondtam, hogy levéltárban kutattam, de igenis hivatkoztam biztos kutforrásra és minden ember megértette, hogy előttem feküdt a főkapitány ur javaslata.

Azt mondja továbbá hirthozó ur: „Wornach jeder Polizeibeamte die Verpflichtung, wie bisher, auch nach diesem haben wird den ihm zugetheilten Stadt-rayon stb. überwachen.“ Ezt ismét nem mondtam, t. i. „wie bisher“ — mint eddig.

E két ferdítést akartam helyreigazítani, nehogy hirmondó ur a „wie bisher“-rel önmagának meg nem érdemelt dicsőséget szerezzen. Semmi „wie bisher“, tisztelt kolléga ur! — Az ön idejében más világot élünk. Tessék a „Kronst. Ztg.” vezérczikkezőjére is bosszankodni, ő is anonymus és azt is mondja: „dass der damalige Stadthauptmann in Ruhestand zu treten beabsichtigte“. Igaz-e ez, hirmondó ur? Ön legjobban tudja!

—k.

Helyi és vidéki hírek.

Gróf Bethlen Gábor. Nagy és kis-Küküllő megyék érdemdús és szeretett főispánja, mint segesvári levelezőnk értesít, f. hó 24-én egészsége helyreállítása végett néhány hétre Tátrafüredre utazott. Óhajtuk, hogy Ö méltósága teljes egészségben térjen ismét vissza székhelyére.

Vendég. Sebestyén Mihály erdélyrészi főügyész f. hó 24-én este városunkba érkezett. Megszemlélte a fogházat, majd beható szemlének vetette alá az építendő igazságügyi palotának szánt telket s f. hó 25-én délután Seps-Szentgyörgyre utazott.

Felhőszakadás. Borzasztó időjárás van Brassó és vidéke felett. Már egy hét óta szakadatlanul hull alá a zápor, akár csak dézsánként öntenék, az utcák gyakran tavakhoz hasonlitanak, a hidakat a víz elsodorja. Tegnap délben is ily felhőszakadás volt, hogy a közlekedés teljesen megakadt. A lakosság kétségbe van esve. A vidéken meg a jég víz borzasztó pusztításokat végez. Háromszékről értesítenek, hogy ott a Seps-alsó járásban Árkos közsege kivételével teljesen tönkre tette a jég a vetéseket. Ha ez így tart, a legszomorubb évek egyike lesz 1885.

Betörési kísérlet. F. hó 25-éről 26-ára virradó éjjel a helybeli áll. iskola nőimunka-termében ismeretlen tettes betörést kísérelt meg, hogy az ott épen kiállított női munkákat, mint ruhák, himzések stb. megdézsmája. Az illető egy a teremhez vezető ajtót feszített ki, de midőn ez neki teljesen nem sikerült, akkor az ablakot zúzta be s feszítette ki s már az ablakfán állott, hogy a terembe lépjen, midőn az igazgató rendeletéből ott alvó szolgál a zaj hallatára felébredt s rákiáltott. A jó madár megijedt, leugrott az ablakról s kerekét oldott.

Helyreigazítás. Lapunk mult számának hirrovatában Muray Lajos vesztegintézeti felügyelő helyett „igazgató” állott, mit ezennel helyreigazítunk.

Köszönetnyilvánítás. Alulírott ezennel halászköszönetét fejezi ki az állami iskolák tekintetes igazgatója Orbán Ferencz urnak s a tek. tantestület minden egyes tagjának, a kik gyermeke halála alkalmával kegyes és nagylelkű adományaikkal a temetési költségekhez önként hozzájárulni szívesek voltak. Az isten fizesse jótettüket. — Brassó, 1885. jun. 26. Szabó Gyula, iskolaszolga.

Közlekedési akadály. Romániában a Campina és Baicioiu közötti hidat a nagy mérvű esőzések által megdagadt Prahova megrongálta s más három helyen a gátat tette tönkre. E miatt a közlekedés teljesen megszünt Predeal és Plojești között; f. hó 28-án, Vasárnap azonban a személyforgalom a hidon való átszállás mellett kezdetét veszi ismét, míg az áruszállítás csak 10—14 nap múlva.

Egy főispán ötven éves szolgálati jubileuma. Szmezsányi Dárius, Árva megye főispánja, július 1-én üli ötven éves szolgálati jubileumát, melynek minél fényesebb tételére számos tagból álló megyei bizottság alakult, melyben a társadalom minden osztálya képviselve van.

Egy püspök hagyatéki ügye. Néhaj Girk pécsi püspök hagyatéki pöre a napokban nyert végleges elintézt. Az 1869-ben elhalálozott püspök királyi engedély nélkül készíté végrendeletét. E végrendelet értelmében százezer forintot örökölnék a rokonok, százezer frtot a pécsi székesegyház, százezer frt pedig szegény alapul szolgál, melynek folyó kamatai, évenként tehát mintegy hatezer frt., az időszerű pécsi püspök által belátása szerint szegények segélyezésére fordítandó. A királyi fiskus azonban e végrendelet megsemmisítésére indított keresetett. A pécsi királyi törvényszék (előadó Bogyai Pongrácz bíró) a pörös ügyben ítéletet hozott s csatlakozva alporős fél ügyvédje Hinka László püspöki jogtanácsos érveire, a királyi fiskust keresetével elutasította. A királyi tábla ez ítéletet helybeu hagyta. A mult napokban a kir. kuria a két alsófoku bíróság ítéletét megerősítette.

Irodalom.

E lapok t. olvasói emlékezni fognak még azon füzetkére, melyet a „Kronstädter Zeitung” szerkesztője Filtsch J. W. „A nyelvkérdés” czimén kiadott. E füzet hatalmas ostromozója akar lenni a magyar állam-eszmének, kormánynak s törvényhozásnak. Vonatkozással erre, illetőleg ennek bírálatául a Pancesován megjelenő „Banater Post“-ban Dr. V—y Z. egy cikksorozatát tett közé, mely most külön füzetben is megjelent. Czime: *Die siebenbürger Sachsen und die Sprachenfrage*.

Régen olvastunk művet oly élvezettel, mint ezt, melynek írója istenesen leteremti Filtsch urat s állításait valódi értékekre szállítja le. A füzet ára 30 kr, de ha 1 frt volna, akkor is csak olcsónak mondanók. Nem akarunk sokat mondani róla, de kedves szolgálatot vélünk tenni olvasóinknak, ha kivonatilag fogjuk azt bemutatni. Adjon isten sok oly hazafias német lapot mint a „Banater Post.”

„Brassói iskolaközlemények” („Konstädter Schulmittheilungen”) czimen a szász iskolák vezetői a városi lelkész elnöklete alatt negyedéves folyóiratot indítottak meg, melynek 1. számát vettük. Közvetítő akar lenni szülők és iskola között; elősegíteni a nevelést. Az első szám csinosan van összeállítva. Ez is Obert Ferencz városi lelkész fáradhatatlan elméjének szüleménye. Üdvözljük s csak óhajtuk, hogy szorosan a tanügy mellett maradjon!

Ingatlanok bírói árverezése június hó 30-án.

Brassóban a telekkönyvi irodában, június hó 30-án d. e. 9 órakor a Gáspár József és Vilma tulajdonát képező házas telkek az ezen hirlapban már közölt kikiáltási árak és feltételek mellett; bírói kiküldött Nemes Péter kir. közjegyző. Július hó 3-án d. e. 9 órakor, idb. Loy János és neje Juliánnának Bolgárszegben 1432. a. házszám alatt levő házas telkek 461 frt 50 kr kikiáltási ár mellett; bírói kiküldött Nemes Péter k. kjz. Július hó 11-én d. e. 9 órakor Babos Ferencz és Rózának Bolgárszegben 1125. h. a. levő házas telkek 525 frt kikiáltási ár mellett; bírói kiküldött Nemes Péter k. kjz.

Hosszufaluban a községi irodában. Június hó 30-án d. e. 9 órakor a Manulescu Nicolae és Mária tulajdonát képező, s Hosszufaluban lévő ingatlanok 790 frt kikiáltási ár mellett. Június hó 11-én d. e. 9 órakor, a Nagy Jánosné szül. Kapitány hagyatékához tartozó, s Hosszufaluban lévő ingatlanok 160 frt kikiáltási ár mellett; az árverést a hosszufalusi kir. jbság megbízottja foganatosítja.

Brassai piaczi árfolyam.

Brassó, 1885 hó június 27-én.			
Román papírpénz à 20 frankos	8.94 vétel	8.95 eladás	
ezüstpénz à 20	8.85	8.90	
Napoleon'or (aranypénz)	9.87	9.89	
Török lira	11.12	11.16	
Orosz imperial	10.10	10.13	
Arany	5.80	5.84	
Orosz papírrubel	124.—	125.—	

Felelős szerkesztő: Szterényi József.
Kiadótulajdonos: Alexi könyvnyomdája.

4412./1885. számhoz.
telekkönyvi.

Árverési hirdetm. kivonat.

A brassói királyi törvényszék mint telekkönyvi hatóság közhirre teszi, hogy Wittwer Anna végrehajthatónak, Ábrahám András végrehajtást szenvedő elleni 138 frt tökekövetelés és járuléka iránti végrehajtási ügyében a brassói kir. törvényszék területén lévő, a szentpéteri 2321. számú telekjegyzőkönyvben A + alatt foglalt 142, 143, 144, 1047, 2679, 2991, 3006, 3900, 5417, 9323, 9865, 10550, 11112, 11113, 11759, 11994, 10348. és 11524. helyrajzi számok alatt foglalt fekvőkre az árverést 858 frt ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte, és hogy a fennebbi megjelölt ingatlanok az 1885. évi augusztus hó 14-ik napján dél-előtti 9 órakor Szentpéter község irodájában megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladatni fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át készpénzben, vagy az 1881. évi LX. törvényzikk 42-ik §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. szám alatt kelt igazságügyminiszteri rendelet 8-ik §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. törv.-czikk 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Kelt Brassóban, 1885. évi június hó 20-ik napján, a kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóságnál.

Bisztray, h. elnök.

Fára, jegyző.

516. szám 1885.

épít. hiv.

Hirdetmény.

A nagyméltóságu m. kir. földmiv., ipar- és kereskedelemügyi miniszterium az 1885. évi június hó 8-án kelt 30776. számú rendeletével a fogarasi m. kir. áll-

(151) 3-3

ménés-uradalom tulajdonát képező a-porumbáki magtár kijavítását, 512 frt 52 kr összeg erejéig engedélyezte.

A fentemlített munkálat fogantatásának biztosítása céljából az 1885. évi július hó 3-ik napjának délelőtti 10 órájára a fogarasi megyei m. kir. államépítészeti hivatal helyiségében tartandó zárt ajánlati versenytárgyalás hirdettetik.

A versenyezni óhajtok felhivatnak, hogy a fentebbi munkálat végrehajtásának elvállására vonatkozó, az engedélyezett költség után számítandó, s a részletes feltételekben előírt 5%-nyi bánatpénzzel ellátott zárt ajánlataikat a kitűzött nap d. e. 10 órájáig a nevezett hivatalhoz annyiival inkább igyekezzenek beadni, mivel a későbbben érkezettek figyelembe nem fognak vétetni.

A szóban forgó munkálatra vonatkozó műszaki művelet és részletes feltételek a nevezett magy. kir. államépítészeti hivatalnál, a rendes hivatalos órákban, naponként megtekinthetők.

Kelt Fogarason, 1885. június 18-án.

Sampek,
kir. főmérnök.

(147) 3

Nősülni óhajt

egy 1000 frt. biztos állásban lévő, 36 éves férfi,

egy gyermek atyja,

teljesen berendezett lakással.

Arcképpel ellátott szíves ajánlatok „1000” czímmel ellátva, — poste restante, Brassó kéretnek.

Titoktartás biztosítottatik.

(156) 1-

Egy szép nagy bolthelyiség

a főpiaczon, Lensor 26. szám alatt, valamint egy a a főtérre néző lakás a második emeleten azonnal kiadó.

Bővebbet ugyanott az első emeleten.

A legközelebbi huzásokra ajánlom megvételre:

Magyar vörös-kereszt sorsjegy

főnyeremény 15.000 frt., huzás f. é. július 1-én.

Lajbachi sorsjegy,

főnyeremény 15.000 frt., — huzás július 5-én.

Salm-sorsjegy,

főnyeremény 21.000 frt., — huzás július 15-én.

Waldstein-sorsjegy,

főnyeremény 21.000 forint, — huzás f. é. július 15-én.

Salzburgi sorsjegy,

főnyeremény 10.000 frt; huzás július 6-án.

Budapesti Országos Kiállítási sorsjegy,

100.000, 20.000, 10.000 és 5000 frtos nyereményekkel,

darabja 1 frt, s 10 drb. vételénél mindenki egyet ingyen kap.

Ugyanekkor ajánlom üzletemet arany- és ezüstpénzek legteljesebb bevásárlására és eladására, — nemkülönben bel- és külföldi papírpénzekben, államkötvényekben, s közvetítetek szelvény, nyeremények stb. inkassóját Európa minden piacán a legjutányosabb árak mellett.

Adler J. L. váltóüzlete

Brassóban, főtér, virágosor.

(157) 1-1

Szám 13. — 1885.

Brassó megye központi választmányától.

Szám 13. 1885.

Vom Kronstädter Komitats-Zentral-Wahlaußschuß.

Nr. 13/1885.

Dela comitetul electoral central al comit. Braşov.

Hirdetmény.

Az 1876-ik évi XVIII. t. cz. értelmében Brassó megye központi választmánya részéről ezennel közhirre tetetik, miszerint az országgyűlési választók ideiglenes névjegyzékai az ezen központi választmány alatt álló két választó kerületben ez évre összeállítván, azok a megye egyes községeinek irodai helyiségeiben f. évi június hó 5-től ugyanazon hó 25-ik napjáig közszemlére ki fognak tétetni, mely névjegyzékeket a fenn kitűzött napokon reggeli 8 órától déli 12 óráig a községi előjáróság egy tagjának jelenlétében mindenki megtekintheti és délután 3—6 óráig lemásolhatja.

A névjegyzékek ellen saját személyét illetőleg bárki felszólalhat.

Ezenkívül mindenkinek jogában áll, azon választókerületben, melyhez tartozó valamely község névjegyzékében felvételt, bármely jogtalan felvétel avagy kihagyás miatt a névjegyzék ellen felszólalni.

A felszólalásokat mindenki megtekintheti és jogosítva van, azokra észrevételeket tenni,

A felszólalások írásban adandók be és egy beadványba több egyénre vonatkozó felszólalás is foglaltat.

Az észrevételek szintén írásban és minden beadványhoz külön adandók be.

A felszólalások folyó évi június hó 5-től bezárólag ugyanazon hó 15-ik napjáig, az észrevételek pedig folyó évi július hó 16-tól bezárólag ugyanazon hó 25-ik napjáig nyújthatók be.

A felszólalások és az azokra tett észrevételek alólírt központi választmányhoz intézendők és a szükséges okiratokkal felszerelve azon község előjáróságánál, melynek jegyzéke ellen a felszólalás történt, nyújthatók be.

Mi is azon megjegyzéssel hozatik köz tudomásra, hogy a bejövő felszólalások és észrevételek felett Brassó megye központi választmánya folyó évi szeptember hó 1-ső és esetleg folytatólag 2-ik napján mindenkor d. e. 9-től 12-ig tartandó nyilvános üléseiben fog határozni és hogy határozatai folyó évi szeptember hó 20-ikától ugyanazon hó 30-ig a hivatalos órák alatt közszemlére fognak tétetni.

Brassó megye központi választmányának 1885. évi június hó 15-én tartott üléséből.

Roll Gyula,

kir. tan. és alispán.

(145) 3-3

Pánczél István,

jegyző.

Rundmachung.

Im Sinne des XVIII. G.-A. vom Jahre 1876. wird durch den Zentral-Wahlaußschuß des Kronstädter Komitates fundgemacht, daß die provisorischen Namensverzeichnisse der Reichstagswähler aus den beiden, diesem Zentral-Wahlaußschuß unterstehenden Wahlkreisen des Komitates zusammenge stellt sind und diese Verzeichnisse vom 5. Juli bis 25. Juli d. J. in jeder Gemeindefanzlei zur Einsichtnahme auflegen werden, — ferner daß es Jedermann gestattet ist, innerhalb des oben angeführten Zeitraumes von Vormittag 8—12 Uhr im Beisein eines Mitgliedes der Ortsvorsteherung diese Namensverzeichnisse einzusehen und N. von 3—6 Uhr davon Abschrift zu nehmen,

Rückfichtlich der eigenen Person zu reklamiren ist Jedermann gestattet.

Ueberdies steht es Jedermann frei, in jenem Wahlkreis, zu welchem die Gemeinde gehört und in deren Liste der Betreffende aufgenommen wurde, wegen jeder gefehlgewrigen Aufnahme oder Auslassung gegen dies Namensverzeichnis zu reklamiren.

Die Reklamation kann Jedermann einsehen und dagegen seine Bemerkungen machen.

Die Reklamationen sind schriftlich einzureichen und kann in einer Eingabe bezüglich mehrerer Personen reklamirt werden.

Die Bemerkungen sind ebenfalls schriftlich und zu jeder Eingabe separat einzureichen.

Die Reklamationen sind vom 5. bis 15. Juli l. J. und die Bemerkungen vom 16. bis 25. Juli l. J. einzureichen.

Die Reklamationen, sowie die dagegen gemachten Bemerkungen sind an den gefertigten Zentral-Wahlaußschuß zu richten und bei der Ortsvorsteherung einzureichen, gegen deren Namensverzeichnis die Reklamation geschieht.

Wobon die Verlautbarung mit dem Beifügen geschieht, daß über die einlaufenden Reklamationen und Bemerkungen der Zentral-Wahlaußschuß des Komitates in seiner am 1-ten und fortsetzungsweise 2. September l. J. abzuhaltenden öffentlichen Sitzung entscheiden wird und daß die diesfälligen Entscheidungen in der Zeit vom 20. September bis 30. September l. J. während der Amtsstunden zur öffentlichen Einsicht auflegen.

Aus der am 15. Juni 1885 abgeh. Sitzung des Zentral-Wahlaußschusses des Kronstädter Komitates.

Publicaţiune.

In sensul art. de lege XVIII. din anul 1876, se face cunoscut din partea comitetului electoral central al comitatului Braşov, că listele provisorice ale alegătorilor dietali din ambele cercuri electorale, supuse acestui comitet electoral central al comitatului s'au compus, şi aceste consemnări se vor aşeza în cancelaria fiecărei comune din 5 Iuliu până în 25 Iuliu a. c., unde se pot vedea mai departe, ca fiecui i este permis în restimpul susnumit dela 8 ore a. m. până la 12, în prezenţa unui membru dela antistia comunală, a ceti aceste liste şi dela 3 ore p. m. până la 6, a lua copii.

Relativ la persoana proprieă fiecărui i este permis a reclama.

Afară de acesta fiecare pôte reclama contra acestor liste pentru fiecare primire seu lăşare ilegale în acel cerc electoral, de care se ţine comuna şi în a cărei listă s'a luat respectivul.

Reclamaţiunile le pôte privi fiecine şi pôte să se facă contra acelora observaţiunile sale.

Reclamaţiunile se fac în scris şi într'un exemplariu se pôte reclama pentru mai multe persoane.

Observaţiunile încă se fac în scris şi pentru fiecare piesă separat.

Reclamaţiunile se pot da din 5 până în 15 Iuliu a. c. şi observaţiunile din 16 până în 25 Iuliu a. c.

Reclamaţiunile precum şi observaţiunile făcute contra acestora se adresedă către subscrisul comitet electoral central şi se bagă la acea antistia comunală în contra cărei liste s'a făcut reclamaţiunea.

Ceea ce se publică cu acel adaus, ca despre reclamaţiunile şi observaţiunile incurse comitetul electoral central al comitatului va decide în şedinţa sa, ţinendă în 1 şi continuative 2 Septemvre 1885 şi că decisiunile vor fi puse la vedere publică în timpul orelor de cancelariă în timpu din 20 Septemvre până în 30 Septemvre a. c.

Din şedinţa comitetului electoral central al comitatului Braşov, ținută în 15 Iuliu 1885.